

Beköltözés és az Ismerkedési est

Azt hiszem, hozzátartozik az alaplátsévséghez annak a ténynek az ismerete, miszerint a gólyák minden ősszel elköltöznek. Pontosabban beköltöznek.

Áprilisban sikeresen felvételt nyertem a Kecskeméti Református Gimnázium általános tagozatára, ezzel együtt az idei tanévben az internátus legújabb lakóinak népes táborát is erősítem.

Szeptember 2-án, vasárnap – már hivatalosan is „refis” diákként toppantom be „második otthonom” szárnyas ajtaján, kezemben a hatalmas bőröndömmel. Már a portán mosolyogva fogadtak az akkor még szokatlan, ám ma már egészen megszokottá vált „Áldás, békesség!” köszöntéssel. A lépcsőn ugyancsak a második emeletig kellett felvonszolnom magam, de a pillanat, mikor felértem a szintre, egyet jelentett egy pohár vízzel a Szaharában, - köszönhetően utazótáskám tetemes súlyának. Ekkor találkoztam először csoportvezetőmmel, Edit nénivel, aki elkísért egészen a folyosó legvégéig. A 212-es ajtót kitarva a diákokthon talán egyik legtágasabb szobája tárult a szemem elé, amit az ablakon keresztül bejövő délutáni napfény teljes egészében megvilágított. Az emeletes ágyakon túl volt még itt egy tükör, szekrények, polcok és egy fürdőszoba is. Miután körülnéztem új otthonomban következhetett a berendezkedés. A hosszadalmas procedúra végére már mind a hat ágy tulajdonosával megismerkedhettem.

Nagyjából fél ötkor ismét a bejáratnál voltam, immár a gimnázium ünnepi egyenruhájában, amit a hőség ellenére büszkén viseltem. Utam az iskolához vezetett. Az árkádos épület előtt álló tömeg címeres nyakkendőjéről már a járókelők is tudták, hogy nemsokára kezdetét veszi a tanévnyitó. Az áhítat végén közösen vonultunk ki a református templomból. A sort az igazgatónők és a lelkészek vezették, őket pedig seregnyi egyenruhás tanuló követte. Anyukám elmondása szerint a napnak e része őt, az Abigél című regény jeleneteire emlékeztette. Az igazat megvallva valójában tényleg nagyon hajazhattunk a „matulás” nebulókra, de a fiúkra való tekintettel inkább csak a magam nevében beszélek.

Az internátusba való visszaérkezés után könnyes búcsút vettünk szüleinktől, akiket a tanév során, a hétköznapiakon nélkülöznünk kell majd.

Az elválás után folytatódott a bemutatkozás, ámde nem a hagyományos módon. Az internátus teljes közössége a díszteremben gyűlt össze, ezt

követően pedig pontban 19. 00-kor megkezdődött az ismerkedési est. A program elején az igazgatónő név szerint bemutatta újdonsült nevelőtanárainkat, majd átadta a szót Böjtös Zsikének, a diákönkormányzat oszlopos tagjának. Ettől kezdve a főszerep a miénk volt. Osztályonként szólítottak bennünket, először a 7. azután a 9. évfolyamos gólyákat. Feladatunk az volt, hogy foglaljuk össze néhány mondatban azt, hogy kik vagyunk, később pedig kaptunk egy kérdést, amire válaszoltunk. Ebből kiderült, hogy nem tudjuk az igazgatói szoba számát, két élelmiszerboltot ismerünk a környéken, ideális számunkra a napi három szilencium, nincs különleges képességünk, és a gombás pizza a kedvencünk.

Az este összességében, nagyon jó hangulatban telt, de ha valaki úgy gondolná, hogy ennyiből bárkinek is a nevét megjegyeztem volna, sajnos ezt el kell, hogy keserítsem. De hát végül is lesz még négy – és reméljük nem több- évem rá.

Írta: Fáy Olívia: